

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 6Ssk/109/2023
Identifikačné číslo spisu: 7020200666
Dátum vydania rozhodnutia: 31. januára 2024
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:7020200666.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: Y.. P. U., advokát, so sídlom v Košiciach, Obrody č. 25, IČO: 50183401, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, so sídlom v Bratislave, Špitálska č. 8, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 10. augusta 2020, Č.s. UPS/US1/SSZOSK/ZAM/2020/504, Č.z. 2020/131930, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 13. decembra 2022, č.k. 2Sa/19/2020-41, t a k t o

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom z 13. decembra 2022, č.k. 2Sa/19/2020-41 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 10. augusta 2020, Č.s. UPS/US1/SSZOSK/ZAM/2020/504, Č.z. 2020/131930, ktorým žalovaný príslušný na konanie podľa ustanovenia § 4 ods. 6 písm. c/ zákona č. 453/2003 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 453/2003 Z.z.“), § 12 písm. t/ zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 5/2004 Z.z.“) a § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu - Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice z 09. júna 2020, č.k.: KE0/RSK/ZAM/2020/5613, 2020/370522 zamietol a predmetné rozhodnutie

potvrdil. Označeným rozhodnutím prvostupňový správny orgán neschválil žalobcovi príspevok na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska podľa § 56 zákona č. 5/2004 Z. z. ohľadom žiadosti zo 04. apríla 2016, č.z. 2016/288828.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách článku 5, článku 27 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím, § 56 ods. 1,4,7, § 70 ods. 6,7 zákona č. 5/2004 Z.z. a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej Správnym súdnym poriadkom a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej správnej žaloby.

3. Krajský súd po preskúmaní veci považoval za nesporné zistenie, že žalobca síce mal na základe rozhodnutia úradu práce z 29. apríla 2016, č. 2016/360078 priznané postavenie chráneného pracoviska, avšak v administratívnom konaní nebolo preukázané splnenie podmienky, že žalobca má status zamestnávateľa, ktorý na zriadené pracovné miesto na chránenom pracovisku prijme do pracovného pomeru uchádzača o zamestnanie, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím vedeným v evidencii uchádzačov o zamestnanie najmenej jeden mesiac. Taktiež žalobca nepreukázal splnenie podmienok podľa § 70 ods. 7 písm. e/ a f/ zákona č. 5/2004 Z.z., keď nedoložil čestné vyhlásenie o daných skutočnostiach. Rovnako žalobcom predložený podnikateľský zámer obsahoval podstatné nedostatky, bez odstránenia ktorých nebolo možné schváliť príslušný príspevok. Vo vzťahu k podnikateľskému zámeru dodal, že jeho náležitosti určuje vnútorný predpis Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny IN č. 089/2018, ktorý bol vydaný na základe splnomocňovacieho ustanovenia § 56 ods. 4 zákona č. 5/2004 Z.z. presne v medziach a v rozsahu splnomocnenia uvedeného v tomto ustanovení. Vo vzťahu k žalobcom namietanému nedostatočne zistenému skutkovému stavu uviedol, že splnenie základných predpokladov na poskytnutie predmetného príspevku mohol preukázať jedine žalobca takými dôkazmi, ktoré si nevedel a ani nemohol prvostupňový správny orgán ani žalovaný zaobstarať sám. Pokiaľ bol žalobca vyzvaný na predloženie listín, ako napríklad žiadosť na predpísanom tlačive, doplnenie podnikateľského zámeru (finančný tok v priebehu dvoch rokov, charakteristika pracovného miesta a iné), čestné prehlásenia a ďalšie, išlo o listiny, ktoré si nevedel a ani nemohol prvostupňový ani druhostupňový správny orgán zaobstarať sám, pretože tieto mohol predložiť jedine sám žalobca. Žalovaný mal síce povinnosť obstarat' si príslušné údaje z informačných systémov, avšak mohlo ísť len o tie údaje, ktoré už mal evidované vo svojich informačných systémoch verejnej správy. Uzavrel, že žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská žalobcu ako účastníka konania k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval ustanovenia právnych predpisov, z ktorých vychádzal, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré aj primerane v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil.

4. Účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal.

II.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

6. Namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP), rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a tiež, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP).

7. Konkrétne namietal, že podmienku, ktorú bolo potrebné dokázať a ktorá vyplýva z § 56 zákona č. 5/2004 Z.z., bolo zriadenie chráneného pracoviska. Podľa žalobcu tieto zákonné podmienky na priznanie príspevku splnil. K tvrdeniu súdu, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok podľa § 70 ods. 7 písm. e/ a f/ zákona č. 5/2004 Z.z., keď nedoložil čestné vyhlásenie o daných skutočnostiach uviedol, že toto ustanovenie sa na žalobcu nevťahuje, nakoľko pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie neprevádzkoval a nevykonával samostatnú zárobkovú činnosť, ale bol v služobnom pomere. Podmienku na priznanie príspevku upravenú § 70 ods. 7 zákona musel splniť ten, kto pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie prevádzkoval alebo vykonával samostatnú

zárobkovú činnosť. Nejasné a neurčité právne normy nemožno aplikovať a vykladať na ťarchu adresáta právnej normy, ale vždy na ťarchu tvorcu právnej normy.

8. Ustanovenie § 56 ods. 4 zákona č. 5/2004 Z.z. ukladá žalovanému určiť náležitosti podnikateľského zámeru všeobecne záväzným predpisom - vyhláškou, nie interným predpisom. Namietal, že krajský súd sa stotožnil s argumentáciou správneho orgánu a namiesto aplikácie zákonnej úpravy realizoval výklad právnej normy podľa metodických pokynov, ktoré nemajú právnu záväznosť. Aj s odkazom na dôvodovú správu k zákonu č. 5/2004 Z.z. a konkrétne vo vzťahu k § 56 ods. 4 uviedol, že podrobnosti sa navrhujú upraviť vyhláškou, ktorú vydá Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky. S poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 505/2015 dodal, že interný normatívny pokyn nepatrí medzi všeobecne záväzné právne predpisy, je záväzný iba pre subjekt, ktorý ho vydal, a práva a povinnosti určené v internom normatívnom pokyne nemožno vymáhať na súde. Základný metodický postup na realizáciu ustanovení § 55 a 56 zákona č. 5/2004 Z.z. číslo IN - 011/2015 bol vydaný Ústredím práce, sociálnych vecí a rodiny a nie menovaným ministerstvom. V tomto smere tiež poukázal na závažný rozpor medzi zákonným znením § 70 ods. 7 zákona, ktoré sa vzťahuje len na cit.: „žadateľa, ktorým je právnická osoba, fyzická osoba alebo uchádzač o zamestnanie, ktorý pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie prevádzkoval alebo vykonával samostatnú zárobkovú činnosť“ nie na každého žiadateľa tak, ako to upravuje príslušný interný právny predpis v znení cit.: „Zamestnávateľ, ktorý požiadal o poskytnutie príspevku podľa § 56 je povinný ku dňu podania žiadosti preukázať ...“ Interným predpisom žalovaný nebol oprávnený meniť a dopĺňať právnu úpravu nad rámec zákona.

9. Žalobca ďalej namietal zmätočnosť vykonávaného dokazovania, keď v správnom konaní nebolo zrejmé, aké skutočnosti právne významné podľa príslušného hmotno-právneho predpisu boli, respektíve mali byť predmetom samotného dokazovania, napríklad povinnosť u žalobcu preukazovať zriadenie podnikateľského účtu nevyplýva zo zákona a táto požiadavka správneho orgánu je svojvoľná nemajúca oporu v zákone. Nie je teda zrejmé, aké podklady mal žalobca predložiť správnemu orgánu tak, aby splnil zákonné predpoklady k poskytnutiu príspevku. Povinnosťou odvolacieho správneho orgánu bolo obstaráť požadované údaje z informačných systémov verejnej správy, a to pred vydaním rozhodnutia. Poukázal pritom na skutočnosť, že ak správny orgán požadoval osvedčiť skutočnosti, ktoré nevyplývajú zo zákona, mohol si ich vyžiadať z informačných systémov orgánov verejnej správy. Poukázal na zákon č. 177/2018 Z.z. o niektorých opatreniach na znižovanie administratívnej záťaže využívaním informačných systémov verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon proti byrokracii) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 177/2018 Z.z.“), ktorý doplnil (rozšíril) aj § 32 ods. 2 Správneho poriadku o časť „Údaje z informačných systémov verejnej správy a výpisy z nich, okrem údajov a výpisov z registra trestov, sa považujú za všeobecne známe skutočnosti a sú použiteľné na právne účely. Tieto údaje nemusí účastník konania a zúčastnená osoba správneho orgánu preukazovať dokladmi. Doklady vydané správnym orgánom a obsah vlastných evidencií správneho orgánu sa považujú za skutočnosti známe správneho orgánu z úradnej činnosti, ktoré nemusia účastník konania a zúčastnená osoba správneho orgánu dokladovať.“ V predmetnej veci odvolací správny orgán rozhodol dňa 09. júna 2020, teda za účinnosti zákona č. 177/2018 Z.z., a preto bolo povinnosťou odvolacieho správneho orgánu obstaráť požadované údaje z informačných systémov verejnej správy a tak doplniť podklady pre rozhodovanie do tej miery, aby boli spoľahlivým základom pre jeho rozhodovanie, ak takéto podklady považoval za potrebné pre rozhodnutie. Podľa žalobcu nebolo jeho povinnosťou preukazovať skutočnosti plynúce zo zákona, alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu.

10. V ďalšej časti žalobca namietal nedostatočné odôvodnenie správnu žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného, keď tento nevyložil obsah právnej normy tak, aby účastník pochopil vzťah medzi skutkovým zistením a právnym posúdením a nezdôvodnil, prečo požadoval od žalobcu dôkazy, ktoré zákon po žalobcovi nevyžadoval predložiť. V odôvodnení rozhodnutia správny orgán je povinný uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodol, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. V rozhodnutí odvolacieho správneho orgánu v predmetnej veci podľa žalobcu

absentovalo akékoľvek právne posúdenie veci, ktoré znamená, že správny orgán subsumuje zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie hmotnoprávneho predpisu. Rovnako v napadnutom rozhodnutí absentuje reakcia správneho orgánu na pripomienky a návrhy žalobcu, na jeho vyjadrenia a vysporiadanie sa s rozporom v dôkazoch, ako aj tvrdením žalobcu, že nebol vydaný vykonávací právny predpis Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny.

11. Tiež namietal, že bolo povinnosťou štátnych orgánov prijatím Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím podporovať príležitosti na samostatnú zárobkovú činnosť a začatie vlastného podnikania zdravotne ťažko postihnutých osôb. Poukázal v tejto súvislosti na článok 27 ods.1 písm. f/ Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím, podľa ktorého cit.: Zmluvné strany uznávajú právo osôb so zdravotným postihnutím na prácu na rovnakom základe s ostatnými; zahŕňa to právo na možnosť žiť sa slobodne zvolenou prácou alebo prácou prijatou na trhu práce a právo na pracovné prostredie, ktoré je otvorené, začleňujúce a prístupné osobám so zdravotným postihnutím. Zmluvné strany zaručujú a podporujú uplatňovanie práva na prácu, a to aj osobám, ktoré sa stali zdravotne postihnutými v priebehu zamestnania, prijímaním primeraných opatrení, a to aj legislatívnych, ktorými okrem iného budú podporovať príležitosti na samostatnú zárobkovú činnosť, podnikanie, rozvoj družstiev a začatie vlastného podnikania.“ a tiež článok 5 ods.1 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím, podľa ktorého cit.: „Zmluvné strany uznávajú, že všetky osoby sú si rovné pred zákonom a podľa zákona a majú nárok na rovnakú ochranu a na rovnaký úžitok zo zákona bez akejkoľvek diskriminácie.“ Uznanie rovnosti všetkých osôb so zdravotným postihnutím podľa zákona znamená, že by nemali existovať žiadne právne predpisy, ktoré by umožňovali špecifické odmietanie, obmedzovanie alebo ohraničovanie práv osôb so zdravotným postihnutím, pričom by sa problematika zdravotného postihnutia mala začleniť do všetkých právnych predpisov a politik. Okrem toho musia zaistiť, aby sa existujúce zákony, predpisy, zvyky a praktiky predstavujúce diskrimináciu osôb so zdravotným postihnutím buď upravili, alebo zrušili, a aby sa ochrana a presadzovanie práv osôb so zdravotným postihnutím zohľadnili vo všetkých politikách a programoch. Na zabezpečenie rovnakých príležitostí pre všetky osoby so zdravotným postihnutím sa používa spojenie „rovnaký úžitok zo zákona.“ Znamená to, že zmluvné strany musia odstrániť prekážky prístupu ku všetkým zákonným ochranným prostriedkom a úžitkom z rovnakého prístupu k právu a nároku na presadzovanie práv.

12. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces žalobca uviedol, že už v správnej žalobe požiadal krajský súd o oznámenie termínu vyhlásenia rozsudku na žalobcom uvedenú mailovú adresu a i napriek tejto žiadosti súd termín verejného vyhlásenia rozsudku žalobcovi neoznámil. Verejné vyhlásenie rozsudku nie je len formálny a samoúčelný úkon. Jeho podstata má zásadný význam a spája sa s viacerými procesnoprávnymi dôsledkami. Vyhlásením rozsudku konanie nekončí a ešte aj pri verejnom vyhlásení majú účastníci konania procesné práva a povinnosti. Ide tu o úkon súdu, ktorý je z hľadiska vecného, časového, miestneho a personálneho neopakovateľný a nezameniteľný s iným úkonom súdu. Z hľadiska vecného ide o to, že pri verejnom vyhlásení rozsudku má účastník, ak boli dodržané podmienky oznámenia vyhlásenia tohto rozsudku, možnosť uplatniť procesné práva smerujúce k ochrane pred tajnou justíciou vymykajúcou sa kontrole verejnosti a tiež práva zabezpečujúce účastníkovi možnosť kontroly súdu. Obsahom procesného oprávnenia účastníka pri kontrole súdu vyhlasujúceho rozsudok je predovšetkým jeho oprávnenie preveriť, či bol rozsudok v jeho veci vôbec vyhlásený (to má význam z hľadiska účastníkovej vedomosti, či je súd rozsudkom viazaný, a ak áno, akým rozsudkom - akými konkrétnymi výrokmi - je viazaný). Nezanedbateľným je tiež procesné oprávnenie účastníka preveriť, či súd vyhlásil rozsudok na oznámenom mieste a v oznámenom čase (hľadisko miestne a časové). Neprehliadnuteľným oprávnením účastníka je aj jeho právo preveriť (zistiť), v akom zložení (hľadisko personálne) súd vyhlásil rozsudok. Nedodržanie postupu oznámenia času a miesta vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu znamená z pohľadu spomenutých kontrolných a ochranných oprávnení účastníka toľko, že korekciu porušených procesných práv účastníka možno v dovolacom konaní doceliť len zrušením takéhoto rozsudku. V tomto smere poukázal na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (Campbell a Fell proti Spojenému kráľovstvu, Sutter proti Švajčiarsku, Pretto a iní proti Taliansku, Axen proti Nemecku, Brezová proti Chorvátsku, Hakansson a Sturesson proti Švédsku, Schuler Zraggen proti Švajčiarsku, Martinie proti Francúzsku), Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. I. ÚS 5/02, II. ÚS 8/97, II. ÚS 91/99, PL. ÚS 5/93, PL. ÚS 15/98, PL. ÚS 17/00, II. ÚS 55/98, II. ÚS 76/97, II. ÚS 47/96, II. ÚS

332/2018) a tiež Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 5 Cdo 120/2009, 3 Cdo 179/2010, 3 Cdo 236/2010, 7 Cdo 38/2012, 5 Cdo 227/2013, 7 Cdo 192/2013, 3 Cdo 714/2015, 5 Cdo 14/2018).

13. Navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

14. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril podaním z 18. apríla 2023. Plne sa stotožnil so závermi plynúcimi z rozsudku krajského súdu. Navrhol, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

IV.

15. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené žalobcovi dňa 13. mája 2023 na vedomie.

V.

16. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

17. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

18. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

19. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

20. Podľa § 6 ods. 2 písm. c/ SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

21. Podľa § 199 ods. 1 písm. d/ SSP, sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny.

22. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 10. augusta 2020, Č.s. UPS/US1/SSZOSK/ZAM/2020/504, Č.z. 2020/131930, ktorým žalovaný príslušný na konanie podľa ustanovenia § 4 ods. 6 písm. c/ zákona č. 453/2003 Z. z., § 12 písm. t/ zákona č. 5/2004 Z. z. a § 58 ods. 1 Správneho poriadku odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu - Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice z 09. júna 2020, č.k.: KE0/RSK/ZAM/2020/5613, 2020/370522 zamietol a predmetné rozhodnutie potvrdil. Označeným rozhodnutím prvostupňový správny orgán neschválil žalobcovi príspevok na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska podľa § 56 zákona č. 5/2004 Z. z. ohľadom žiadosti zo 04. apríla 2016, č.z. 2016/288828.

23. Zákon č. 5/2004 Z.z. upravuje právne vzťahy pri poskytovaní služieb zamestnanosti. (§ 1)

24. Podľa § 55 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z.z. v znení účinnom od 01. mája 2013 do 30. apríla 2018, chránená dielňa a chránené pracovisko sú pracoviská zriadené právnickou osobou alebo fyzickou osobou, na ktorých sú zamestnaní občania so zdravotným postihnutím v pracovnom pomere, ktorí nie sú schopní nájsť si zamestnanie na otvorenom trhu práce, alebo pracoviská, na ktorých sa občania so zdravotným postihnutím zaskoľujú alebo pripravujú na prácu, a na ktorých sú pracovné podmienky vrátane nárokov na pracovný výkon prispôbované zdravotnému stavu občanov so zdravotným postihnutím. Za chránenú dielňu sa na účely tohto zákona považuje pracovisko, na ktorom právnická osoba alebo fyzická osoba zriadi viac ako jedno pracovné miesto pre občana so zdravotným postihnutím a na ktorom pracuje najmenej 50% občanov so zdravotným postihnutím. Za chránené pracovisko sa na účely tohto zákona považuje pracovisko, na ktorom právnická osoba alebo fyzická osoba zriadi pracovné miesto pre občana so zdravotným postihnutím a pracovné miesto sa nevytvára v chránenej dielni. Za chránené pracovisko sa považuje aj pracovisko, na ktorom občan so zdravotným postihnutím prevádzkuje samostatnú zárobkovú činnosť. Chránené pracovisko môže byť zriadené aj v domácnosti občana so zdravotným postihnutím.

25. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z.z. v znení účinnom od 01. januára 2015 do 30. júna 2018, úrad môže poskytnúť príspevok na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska (ďalej len "príspevok") zamestnávateľovi, ktorý na zriadené pracovné miesto v chránenej dielni alebo na chránenom pracovisku prijme do pracovného pomeru uchádzača o zamestnanie, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím, vedeného v evidencii uchádzačov o zamestnanie najmenej jeden mesiac, ak zamestnávateľ o príspevok písomne požiada.

26. Podľa § 56 ods. 2 zákona č. 5/2004 Z.z. v znení účinnom od 01. mája 2013 do 30. apríla 2018, príspevok sa poskytuje na úhradu časti nákladov na zriadenie pracovného miesta pre občana so zdravotným postihnutím v chránenej dielni alebo na chránenom pracovisku. Za náklady na zriadenie pracovného miesta podľa prvej vety sa považujú náklady, ktoré sú nevyhnutné na zabezpečenie vykonávania pracovnej činnosti občana so zdravotným postihnutím a súvisia so zriadením tohto pracovného miesta. Príspevok sa neposkytuje na úhradu časti mzdy a preddavku na poistné na povinné verejné zdravotné poistenie, poistného na sociálne poistenie a povinných príspevkov na starobné dôchodkové sporenie platených zamestnávateľom za zamestnanca, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím, ktorý bol prijatý na zriadené pracovné miesto v chránenej dielni alebo na chránené pracovisko podľa odseku 1.

27. Podľa § 56 ods. 4 zákona č. 5/2004 Z.z. v znení účinnom od 01. januára 2015 do 30. júna 2018, príspevok sa poskytuje na základe písomnej dohody o poskytnutí príspevku uzatvorenej medzi úradom a zamestnávateľom. Príspevok poskytuje zamestnávateľovi úrad, v ktorého územnom obvode sa zriadi chránená dielňa alebo chránené pracovisko. Súčasťou žiadosti o poskytnutie príspevku je podnikateľský zámer a kalkulácia predpokladaných nákladov na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska. Príspevok sa poskytuje do 30 kalendárnych dní odo dňa predloženia dokladov preukazujúcich vynaložené náklady podľa odseku 2; tieto doklady je zamestnávateľ povinný predložiť najneskôr do šiestich mesiacov odo dňa uzatvorenia dohody o poskytnutí príspevku. Náležitosti podnikateľského zámeru určí ústredie vnútorným predpisom.

28. Podľa § 70 ods. 6 zákona č. 5/2004 Z.z. v znení účinnom od 01. januára 2016 do 30. júna 2016, na príspevky poskytované podľa § 46 ods. 4 a 7, § 47, § 49, § 50, § 50j, § 50k, § 51, § 51a, § 52a, § 53b, § 53d, § 56, § 56a a 57 nie je právny nárok.

29. Podľa § 70 ods. 7 písm. e/ a f/ zákona č. 5/2004 Z.z. v znení účinnom od 01. januára 2016 do 30. júna 2016, podmienkou na poskytnutie príspevku podľa tohto zákona žiadateľovi, ktorým je právnická osoba, fyzická osoba alebo uchádzač o zamestnanie, ktorý pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie prevádzkoval alebo vykonával samostatnú zárobkovú činnosť, je, že nie je v konkurze, likvidácii alebo nútenej správe, nemá evidované neuspokojené nároky svojich zamestnancov vyplývajúce z pracovného pomeru.

30. Podľa § 70 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z.z. v znení účinnom od 01. januára 2016 do 30. júna 2016, na konanie podľa § 12 písm. l/, t/, ae/ a af/ a § 13 ods. 1 písm. e/ sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, 63) (Správny poriadok; pozn. súdu) ak tento zákon neustanovuje inak.

31. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

32. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

33. Podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku, podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Údaje z informačných systémov verejnej správy a výpisy z nich, okrem údajov a výpisov z registra trestov, sa považujú za všeobecne známe skutočnosti a sú použiteľné na právne účely. Tieto údaje nemusí účastník konania a zúčastnená osoba správne orgánu preukazovať dokladmi. Doklady vydané správnym orgánom a obsah vlastných evidencií správneho orgánu sa považujú za skutočnosti známe správne orgánu z úradnej činnosti, ktoré nemusia účastník konania a zúčastnená osoba správne orgánu dokladovať.

34. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

35. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

36. Najvyšší správny súd z obsahu súdneho, ako aj pripojeného administratívneho spisu žalovaného mal preukázať, že

- žalobca na predpísanom tlačive dňa 04. apríla 2016 požiadal o priznanie postavenia chráneného pracoviska,

- prvostupňový správny orgán rozhodnutím z 29. apríla 2016, Č.s.: KE0/RAOTPZ/ZAM/2016/53102, Č.z.: 2016/360078 s účinnosťou od 14. apríla 2016 priznal postavenie chráneného pracoviska - advokátska kancelária v byte,

- súčasne žalobca na predpísanom tlačive dňa 04. apríla 2016 požiadal o poskytnutie príspevku na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska

[k žiadosti vo forme prílohy doložil podnikateľský zámer],

- prvostupňový správny orgán následne dňa 19. apríla 2016 vyhotovil „Návrh správy z výkonu finančnej kontroly pred uzatvorením dohody/vypracovaním oznámenia“

[na základe vykonanej finančnej kontroly boli zistené viaceré nedostatky, konkrétne: žiadosť o poskytnutie príslušného príspevku nebola spracovaná na predpísanom formulári a kompletne vyplnená, nedoložený aktuálny výpis zo zoznamu advokátov nie starší ako tri mesiace, nebolo doložené potvrdenie o pridelení IČO štatistickým úradom, chýbal hodnoverný doklad o vlastníctve priestorov (list vlastníctva), z podnikateľského zámeru nebolo zrejmé, koľko pracovných miest plánoval žalobca vytvoriť, neuviedol týždenný pracovný čas zamestnanca / zamestnancov, nebol popísaný priebeh finančného toku minimálne na dva roky, predpokladané náklady a výnosy, neboli konkrétne typovo špecifikované jednotlivé položky potrebné pre vykonávanie pracovnej činnosti občana so zdravotným postihnutím, bolo potrebné preukázať tri cenové ponuky od troch rôznych predajcov na jednotlivé položky predpokladaných nákladov z kalkulácie, chýbali tiež čestné vyhlásenia, konkrétne, že žalobca spĺňa podmienky plynúce z § 70 ods. 7 písm. e/ a f/ zákona č. 5/2004 Z.z. (nie je v konkurze, likvidácii alebo nútenej správe, nemá evidované neuspokojené nároky

svojich zamestnancov vyplývajúce z pracovného pomeru), že voči nemu nie je nárokované vrátenie pomoci, že projekty a aktivity, na ktoré žiadal o poskytnutie pomoci neboli a nie sú financované inou schémou štátnej pomoci alebo schémou pomoci de minimis, tiež absentovalo vyhlásenie k posúdeniu poskytnutia pomoci de minimis v zmysle Schémy pomoci de minimis na podporu zamestnanosti a predloženie kópie zmluvy o zriadení účtu alebo potvrdenie banky o vedení účtu žalobcu],

- prvostupňový správny orgán zároveň v príslušnom návrhu žalobcu upovedomil o lehote na odstránenie zistených nedostatkov a tiež o možnosti k zisteným nedostatkom podať námietky,
- žalobca zistené nedostatky neodstránil, námietky nepodal,
- prvostupňový správny orgán následne dňa 16. mája 2016 vyhotovil „Záznam z posudzovania žiadosti o poskytnutie finančných prostriedkov pred uzatvorením dohody“, podľa ktorého žalobca podmienky oprávnenosti poskytnutia finančných príspevkov nesplnil,
- súčasne dňa 16. mája 2016 prvostupňový správny orgán vyhotovil „Správu z výkonu finančnej kontroly pred uzatvorením dohody po neodstránení nedostatkov“ so záverom, že žalobcom predložená žiadosť nie je v súlade so zákonom č. 357/2015 Z.z. o finančnej kontrole a audite a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 357/2015 Z.z.“), z ktorého dôvodu peňažný príspevok na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska nebol schválený,
- žalobca príslušnú správu zo 16. mája 2016 napadol odvolaním považujúc ju za nezákonnú a neodôvodnenú,
- žalovaný opatrením z 29. júna 2016, č.s. 2016/13276, č.z. 2016/101/287 oznámil žalobcovi správnosť postupu prvostupňového správneho orgánu čo do (ne)splnenia podmienok na priznanie príslušného príspevku, pričom uzavrel, že žalovaný v danom prípade nekonal ako odvolací správny orgán, prvostupňový správny orgán nevydal žiadne rozhodnutie napadnutelné odvolaním,
- krajský súd rozsudkom z 29. apríla 2019, sp. zn. 5Sa/11/2016 (v spojení s doplniacim rozsudkom z 03. júla 2019, sp. zn. 5Sa/11/2016) zrušil predmetné opatrenie - odpoveď žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie majúc za to, že vo veci (ne)schválenia príspevku mal prvostupňový správny orgán vydať rozhodnutie podľa Správneho poriadku, ktoré by následne mohol žalobca napadnúť odvolaním,
- prvostupňový správny orgán po vrátení veci žalovaným (dňa 18. novembra 2019) vydal dňa 06. decembra 2019 pod číslom KE0/RAOTP-Z/ZAM/2019/7585 rozhodnutie, ktorým žalobcovi neschválil príslušný príspevok primárne s odkazom na neodstránenie zistených nedostatkov obsiahnutých v správe z 19. apríla 2016,
- na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím z 05. februára 2020, Č.s. UPS/US1/SSZOSK/BEZ/2020/12940, Č.z. 2020/23011 zrušil prvostupňové správne rozhodnutie zo 06. decembra 2019 primárne dôvodiac jeho nepreskúmateľnosťou a ďalšími nedostatkami majúcimi procesný charakter (neuviedol listinné dôkazy tvoriace podklad pre rozhodnutie, neoznačil obchodné meno žalobcu, neumožnil žalobcovi, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohol vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie, nevyhotovil predkladaciu správu),
- prvostupňový správny orgán listom z 28. apríla 2020 v súlade s § 33 ods. 2 Správneho poriadku vyzval žalobcu, aby sa v stanovenej lehote vyjadril k podkladom i k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť ich doplnenie,
- žalobca sa na základe uvedenej výzvy vyjadril listom z 12. mája 2020 majúc primárne za to, že podmienky na priznanie predmetného príspevku splnil, poukázal na zákon č. 177/2018 Z.z., v zmysle ktorého správne orgány majú povinnosť používať údaje evidované v informačných systémoch verejnej správy, skutočnosti žiadané správnym orgánom nevyplývajú so zákonnej úpravy a tiež s odkazom na článok 27 ods. 1 písm. f/ Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím zdôraznil povinnosť Slovenskej republiky prijímať opatrenia k podpore príležitostí na samostatnú zárobkovú činnosť,
- prvostupňový správny orgán následne rozhodnutím z 09. júna 2020 neschválil žalobcovi príspevok na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska ohľadom ním podanej prvej žiadosti zo 04. apríla 2016, č.z. 2016/288828,
- na odvolanie žalobcu žalovaný ako odvolací správny orgán rozhodnutím z 10. augusta 2020 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie z 09. júna 2020.

37. Najvyšší správny súd po vyhodnotení žalobcom v kasačnej sťažnosti uplatnených dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát najvyššieho správneho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

38. Na úvod najvyšší správny súd poukazuje na to, že zákon č. 5/2004 Z.z. upravuje právne vzťahy pri poskytovaní služieb zamestnanosti. Pod pojmom „služby zamestnanosti“ treba rozumieť na účely zákona č. 5/2004 Z.z. systém inštitúcií a nástrojov podpory a pomoci účastníkom trhu práce pri hľadaní zamestnania, zmene zamestnania, obsadzovaní voľných pracovných miest a uplatňovaní aktívnych opatrení na trhu práce s osobitným zreteľom na pracovné uplatnenie znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie podľa § 8. Medzi znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie možno zaradiť občana mladšieho ako 26 rokov veku, ktorý ukončil príslušným stupňom vzdelania sústavnú prípravu na povolanie v dennej forme štúdia pred menej ako dvomi rokmi a od jej ukončenia nemal pravidelne platené zamestnanie, občana staršieho ako 50 rokov veku, občana vedeného v evidencii uchádzačov o zamestnanie najmenej 12 po sebe nasledujúcich mesiacov, občana, ktorý dosiahol vzdelanie nižšie ako stredné odborné vzdelanie podľa osobitného predpisu, občana, ktorý najmenej 12 po sebe nasledujúcich kalendárnych mesiacov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nemal pravidelne platené zamestnanie, štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorému bol udelený azyl alebo ktorému bola poskytnutá doplnková ochrana, občana, ktorý žije ako osamelá dospelá osoba s jednou alebo viacerými osobami odkázanými na jeho starostlivosť alebo starajúca sa aspoň o jedno dieťa pred skončením povinnej školskej dochádzky a tiež občana so zdravotným postihnutím. Občan so zdravotným postihnutím na účely tohto zákona je občan uznaný za invalidného podľa osobitného predpisu - zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, prípadne zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (§ 9 zákona č. 5/2004 Z.z.). Jednotlivé aktívne opatrenia na trhu práce možno členiť podľa ich zamerania na

opatrenia a príspevky zvyšujúce zamestnateľnosť uchádzačov o zamestnanie [napríklad informačné a poradenské služby (§ 42 zákona), vzdelávanie a príprava pre trh práce (§ 44 zákona), príspevok na vykonávanie absolventskej praxe (§ 51 zákona)],

opatrenia a príspevky poskytované za účelom zvýšenia zamestnanosti formou podpory vytvárania nových pracovných miest [napríklad sprostredkovanie zamestnania (§ 32 zákona), príspevok na samostatnú zárobkovú činnosť (§ 49 zákona), príspevok na podporu zamestnávania znevýhodneného uchádzača o zamestnanie (§ 50 zákona), príspevok na vytvorené nové pracovné miesta (§ 53d zákona)],

opatrenia a príspevky podporujúce udržanie existujúcich pracovných miest [napríklad príspevok na podporu mobility za prácou (§ 53a zákona), príspevok na dopravu do zamestnania (§ 53b zákona), príspevok na presťahovanie za prácou (§ 53c zákona)].

39. Z takto vymedzeného rámca na poli aktívnych opatrení na trhu práce zákon č. 5/2004 Z.z. upravuje opatrenia a príspevky podporujúce zvyšovanie zamestnanosti a tiež udržanie existujúcich pracovných miest aj výslovne vo vzťahu k občanom so zdravotným postihnutím. Konkrétne ide o príspevok na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska (§ 56 zákona), príspevok občanovi so zdravotným postihnutím na samostatnú zárobkovú činnosť (§ 57 zákona), agentúra podporovaného zamestnávania (§ 58 zákona), príspevok na činnosť pracovného asistenta (§ 59 zákona), príspevok na úhradu prevádzkových nákladov chránenej dielne alebo chráneného pracoviska a na úhradu nákladov na dopravu zamestnancov (§ 60 zákona). Len pre úplnosť súd uvádza, že s účinnosťou od 01. januára 2024 bolo vypustené ustanovenie § 56a zákona upravujúce príspevok na udržanie občana so zdravotným postihnutím v zamestnaní, keď podpora zamestnávania občanov so zdravotným postihnutím u zamestnávateľa, ktorý nemá postavenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska bude realizovaná prostredníctvom projektov a programov, ktoré majú za cieľ najmä podporiť tvorbu nových pracovných miest, uľahčiť pracovnú integráciu občanov so zdravotným postihnutím a uľahčiť

udržanie občana, ktorý sa stal občanom so zdravotným postihnutím počas trvania jeho zamestnania, v tomto zamestnaní (pozri bod 132 dôvodovej správy k zákonu č. 488/2022 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony).

40. V predmetnej veci nebola spornou tá skutočnosť, že žalobcovi bolo rozhodnutím z 29. apríla 2016 s účinnosťou od 14. apríla 2016 priznané postavenie chráneného pracoviska - advokátska kancelária v byte. Pokiaľ však žalobca výlučne z tohto titulu odvodzoval automatické splnenie podmienky na priznanie príspevku na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska, takémuto tvrdeniu nemožno priznať re evanciu. Podľa § 56 zákona č. 5/2004 Z.z. v znení účinnom do 30. apríla 2008 na priznanie tohto príspevku zamestnávateľovi postačovalo samotné zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska s tým, že neskôr sa tento príspevok priznal tomu zamestnávateľovi, ktorý na zriadené pracovné miesto v chránenej dielni alebo na chránenom pracovisku prijal občana so zdravotným postihnutím. Neskôr, počnúc prijatím novely č. 96/2013 Z.z. účinnej od 01. mája 2013 zákonodarca upravil „fakultatívnosť“ priznávania tohto typu príspevku [„Úrad môže poskytnúť príspevok na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska (...) zamestnávateľovi, ktorý na zriadené pracovné miesto v chránenej dielni alebo na chránenom pracovisku prijme do pracovného pomeru uchádzača o zamestnanie, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím, vedeného v evidencii uchádzačov o zamestnanie najmenej jeden mesiac, ak zamestnávateľ o príspevok písomne požiada.“], a ktorá skutočnosť sa tiež prejavila v dikcii § 70 ods. 6 zákona č. 5/2004 Z.z., v ktorom sa do okruhu príspevkov, na ktoré nie je právny nárok, začlenil aj príspevok podľa § 56 zákona, teda príspevok na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska. Tento prístup platil aj v čase podania žiadosti žalobcu o príspevok na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska a platí do súčasnosti (právny stav ku dňu vyhlásenia tohto rozsudku). Žalobca požiadal o predmetný príspevok žiadosťou z apríla 2016, a teda v danom rozhodnom období platila právna úprava, podľa ktorej cit.: „Úrad môže poskytnúť príspevok na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska (...) zamestnávateľovi, ktorý na zriadené pracovné miesto v chránenej dielni alebo na chránenom pracovisku prijme do pracovného pomeru uchádzača o zamestnanie, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím, vedeného v evidencii uchádzačov o zamestnanie najmenej jeden mesiac, ak zamestnávateľ o príspevok písomne požiada.“ S ohľadom na takto nastavenú koncepciu v relevantnom čase, iba zriadenie chráneného pracoviska nepostačovalo na splnenie zákonných podmienok na priznanie tohto príspevku. Podstata tohto príspevku v kontexte na prijatú novelu č. 96/2013 Z.z. spočíva v podpore zamestnávania uchádzačov o zamestnanie, ktorí sú zároveň občanmi so zdravotným postihnutím, ktorí nie sú schopní nájsť si uplatnenie na trhu práce tak, aby bolo možné pre nich pracovné miesto prispôsobiť ich zdravotnému stavu. Žalobca tiež opodstatnenosť splnenia podmienok odvodzoval aj zo znenia § 56 ods. 2 zákona č. 5/2004 Z.z., podľa ktorého cit.: „Príspevok sa poskytuje na úhradu časti nákladov na zriadenie pracovného miesta pre občana so zdravotným postihnutím v chránenej dielni alebo na chránenom pracovisku. Za náklady na zriadenie pracovného miesta podľa prvej vety sa považujú náklady, ktoré sú nevyhnutné na zabezpečenie vykonávania pracovnej činnosti občana so zdravotným postihnutím a súvisia so zriadením tohto pracovného miesta. Príspevok sa neposkytuje na úhradu celkovej ceny práce zamestnanca, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím, ktorý bol prijatý na zriadené pracovné miesto v chránenej dielni alebo na chránené pracovisko podľa odseku 1.“ K tomu najvyšší správny súd uvádza, že predmetné ustanovenie je potrebné chápať v nadväznosti na § 56 ods. 1 a účel, ktorý plní. To znamená, že príspevok sa poskytuje na úhradu časti nákladov, ktoré vzniknú zamestnávateľovi v súvislosti s prijatím uchádzača o zamestnanie, ktorý je súčasne občanom so zdravotným postihnutím do pracovného pomeru, ktorý bol navyše vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie najmenej jeden mesiac. Možno teda v tejto časti uzavrieť, že podmienky na udelenie postavenia chráneného pracoviska sú odlišné od podmienok na poskytnutie príspevku podľa § 56 zákona č. 5/2004 Z.z. a nemožno od priznaného postavenia chráneného pracoviska automaticky odvodzovať aj splnenie podmienok na poskytnutie príspevku podľa § 56 zákona. Tento príspevok tiež nie je možné použiť na zriadenie pracovného miesta pre občana so zdravotným postihnutím, ktorý jednak nemá status uchádzača o zamestnanie a jednak vytvorí pracovné miesto sám pre seba tým, že začne vykonávať samostatnú zárobkovú činnosť, nakoľko takýto postup § 56 zákona nepredpokladá a navyše je takýto postup v rozpore s účelom zákona č. 5/2004 Z.z. smerujúcim primárne k podpore a pomoci účastníkom na trhu práce pri hľadaní

zamestnania, zmene zamestnania, obsadzovaní voľných pracovných miest a uplatňovaní aktívnych opatrení na trhu práce s osobitným zreteľom na pracovné uplatnenie znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie. Možno dodať, že na čiastočnú úhradu nákladov súvisiacich s prevádzkovaním samostatnej zárobkovej činnosti môže úrad poskytnúť príspevok podľa § 57 zákona č. 5/2004 Z.z. uchádzačovi o zamestnanie, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím vedeným v evidencii uchádzačov o zamestnanie najmenej tri mesiace a ktorý bude samostatne zárobkovo činnou osobou podľa § 5 ods. 1 písm. b/ alebo písm. d/ prevádzkujúcou samostatnú zárobkovú činnosť na chránenom pracovisku, ak o príspevok písomne požiada.

41. V ďalšej časti podanej kasačnej sťažnosti žalobca primárne vychádzajúc z dôvodovej správy namietal, že ustanovenie § 56 ods. 4 zákona č. 5/2004 Z.z. ukladá žalovanému určiť náležitosti podnikateľského zámeru všeobecne záväzným predpisom - vyhláškou, ktorú vydá Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky a nie interným predpisom. Dodal, že interný normatívny pokyn nepatrí medzi všeobecne záväzné právne predpisy, je záväzný iba pre subjekt, ktorý ho vydal, a práva a povinnosti určené v internom normatívnom pokyne nemožno vymáhať na súde. V tomto smere najvyšší správny súd uvádza, že v zmysle § 56 ods. 4 zákona č. 5/2004 Z.z. je obligatórnou súčasťou žiadosti o poskytnutie predmetného príspevku podnikateľský zámer a kalkulácia predpokladaných nákladov na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska s tým, že náležitosti podnikateľského zámeru určí ústredie vnútorným predpisom. Z uvedeného je zrejmé, že samotný zákon zveril žalovanému právomoc interným aktom bližšie upraviť náležitosti podnikateľského zámeru interným predpisom. V danom prípade tento interný akt predstavovala interná norma evidovaná pod číslom IN-026/2016 (účinná od 04. januára 2016) zabezpečujúca jednotný postup úradov práce pri realizácii § 55 a § 56 zákona č. 5/2004 Z.z. a v prílohe č. 16 upravujúceho rozsah a štruktúru podnikateľského zámeru. Tento interný akt z hľadiska správneho práva hmotného predstavuje jednu z foriem činnosti verejnej správy, konkrétne ide o normatívny správny akt interný obsahujúci záväzné pracovne postupy, pokyny podriadeným zamestnancom, respektíve orgánom vrátane toku informácií. V tomto konkrétnom prípade účelom tohto interného aktu je zabezpečenie jednotného postupu zamestnancov Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny s miestom výkonu práce na úradoch práce, sociálnych vecí a rodiny pri poskytovaní služieb zamestnávateľom pri podpore zamestnávania občanov so zdravotným postihnutím prostredníctvom aktívnych opatrení na trhu práce podľa § 55, a § 56 zákona č. 5/2004 Z.z. prostredníctvom informácií o postupe a podmienkach pre priznanie postavenia chránenej dielne a chráneného pracoviska podľa § 55 zákona č. 5/2004 Z.z. a postupe a podmienkach pre poskytovanie príspevku na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska podľa § 56 zákona č. 5/2004 Z.z. Najvyšší správny súd v tejto súvislosti dodáva, že nie je ničím výnimočným, že zákonodarca príslušný správny orgán splnomocní, aby interným predpisom bližšie konkretizoval a upravil určité právne vzťahy. Ako príklad možno spomenúť § 27 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého podrobnosti o jednorazovom mimoriadnom odškodnení, jednorazovom odškodnení pozostalých, zvýšenom jednorazovom odškodnení pozostalých a postup nadriadených pri prerokúvaní a určovaní náhrady škody a ďalšie podrobnosti o poskytovaní náhrad v súvislosti so služobnými úrazmi a chorobami z povolania určí minister (napríklad Smernica Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. 21/2014 o podrobnostiach o jednorazovom mimoriadnom odškodnení, jednorazovom odškodnení pozostalých, zvýšenom jednorazovom odškodnení pozostalých, o postupe nadriadených pri prerokúvaní a určovaní náhrady škody a o ďalších podrobnostiach o poskytovaní náhrad v súvislosti so služobnými úrazmi a chorobami z povolania profesionálnych vojakov). K nesúladu dôvodovej správy a zákonného znenia § 56 ods. 4 veta posledná zákona č. 5/2004 Z.z. najvyšší správny súd podobne ako krajský súd uvádza, že dôvodová správa nie je prameňom práva a nemá záväzný charakter, má explanačný význam. Možno tiež poukázať na článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon a nie dôvodová správa. Rovnako poukaz žalobcu na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 505/2015 neobstojí, nakoľko toto sa vecne týkalo zákonného obmedzenia ochrany hospodárskej súťaže a posudzovania nesprávneho postupu protimonopolného úradu vo fáze aplikácie práva, keď protimonopolný úrad namiesto toho, aby sťažovateľke uložil sankciu podľa metodického pokynu o postupe pri určovaní pokút v prípadoch zneužitia dominantného postavenia a dohôd obmedzujúcich

súťaž, ju sankcionoval podľa smernice o postupe pri ukladaní pokút č. 5/2003, pričom interný normatívny pokyn nepatrí medzi všeobecne záväzné právne predpisy, je záväzný iba pre subjekt, ktorý ho vydal a práva a povinnosti určené v internom normatívnom pokyne nemožno vymáhať na súde.

42. Prvostupňový správny orgán na základe vykonanej kontroly zistil vo vzťahu k žalobcom k príslušnej žiadosti vo forme prílohy doloženého podnikateľského zámeru viaceré nedostatky, ktoré zhrnula do návrhu „správy z výkonu finančnej kontroly pred uzatvorením dohody/vypracovaním oznámenia“ vyhotovenej dňa 19. apríla 2016. Konkrétne sa jednalo o nedostatky spočívajúce v tom, že z podnikateľského zámeru nebolo zrejmé, koľko pracovných miest plánoval žalobca vytvoriť s tým, že príspevok na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska možno poskytnúť zamestnávateľovi, ktorý na zriadené pracovné miesto v chránenej dielni alebo na chránenom pracovisku prijme do pracovného pomeru uchádzača o zamestnanie, ktorý je občanom so zdravotným postihnutím, vedeného v evidencii uchádzačov o zamestnanie najmenej jeden mesiac. Súčasne prvostupňový správny orgán dodal, že podporuje zamestnávateľov, ktorí vytvoria pracovné miesta pre občanov so zdravotným postihnutím a zároveň spĺňajú aspoň jeden merateľný ukazovateľ - dlhodobo nezamestnaná osoba, osoba vo veku nad 50 rokov a osoba so základným vzdelaním alebo nižším sekundárnym vzdelaním. Za zriadenie pracovného miesta v chránenej dielni alebo na chránenom pracovisku u zamestnávateľa sa považuje zvýšenie počtu pracovných miest, ktoré predstavuje v priemere za 12 kalendárnych mesiacov v porovnaní s rovnakým predchádzajúcim obdobím celkový nárast počtu jeho zamestnancov. Ďalej v podnikateľskom zámere žalobca neuviedol týždenný pracovný čas zamestnanca / zamestnancov, nebol popísaný priebeh finančného toku minimálne na dva roky, predpokladané náklady a výnosy a tiež neboli konkrétne typovo špecifikované jednotlivé položky potrebné pre vykonávanie pracovnej činnosti občana so zdravotným postihnutím, bolo potrebné preukázať tri cenové ponuky od troch rôznych predajcov na jednotlivé položky predpokladaných nákladov z kalkulácie. Prvostupňový správny orgán zároveň v príslušnej správe žalobcu riadne usmernil, akým spôsobom má vytknuté nedostatky odstrániť a tiež určil lehotu na odstránenie zistených nedostatkov. Pokiaľ žalobca následne na úradom vytknuté nedostatky nereagoval, tieto neodstránil, prípadne nepodal voči týmto zisteniam námietky (o ktorej možnosti bol tiež poučený v príslušnom návrhu z 19. apríla 2016, nemožno správnomu orgánu vyčítať, že dňa 16. mája 2016 vydal „Správu z výkonu finančnej kontroly pred uzatvorením dohody po neodstránení nedostatkov“ so záverom, že žalobcom predložená žiadosť nie je v súlade so zákonom č. 357/2015 Z.z. o finančnej kontrole a audite a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, z ktorého dôvodu peňažný príspevok na zriadenie chránenej dielne alebo chráneného pracoviska nebol schválený.

43. K žalobcom namietanému postupu správnych orgánov, ktoré nepostupovali podľa zákona č. 177/2018 Z.z., a teda namiesto toho, aby si požadované údaje sami obstarali z príslušných informačných systémov verejnej správy, tak ako to menovaný zákon ukladá, žalobcovi vyčítali, že nepredložil požadované doklady, najvyšší správny súd uvádza, že zákon č. 177/2018 Z.z. v zmysle dôvodovej správy cit.: „ (...) zavádza povinnosť pre orgány verejnej moci získavať a používať pri svojej úradnej činnosti údaje evidované v informačných systémoch verejnej správy a zároveň oslobodzuje fyzické osoby a právnické osoby od povinnosti predkladať najčastejšie požadované výpisy z registrov pri najčastejších životných situáciách, v ktorých dochádza ku komunikácii občanov so štátom. Ide o výpis z listu vlastníctva, výpis z obchodného registra, výpis zo živnostenského registra, a výpisy a odpisy z registra trestov. Hlavným dôvodom navrhovanej právnej úpravy je snaha o odbúranie administratívnej záťaže fyzických osôb a právnických osôb, nakoľko je neúčelné, aby orgány verejnej moci požadovali preukazovanie skutočností uvedených v dokladaných listinných výpisoch príslušných registrov, ak si tieto skutočnosti vedľa samé preveriť prostredníctvom informačných systémov verejnej správy alebo sú im známe z ich úradnej činnosti.“ Z uvedeného je zrejmé, že táto novela odbreňuje účastníkov konania od preukazovania takých údajov, ktoré sú súčasťou verejných registrov a ktoré si môže príslušný orgán verejnej správy zabezpečiť aj sám. Menovaný zákon nadobudol účinnosť dňom 01. septembra 2018, pričom finančnou kontrolou zistené nedostatky boli identifikované v mesiaci apríl, respektíve máj 2016, teda pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona. Na druhej strane však možno dať za pravdu žalobcovi, že predmetné správne konanie prebiehalo ešte v roku 2020, a teda správnym orgánom nič nebránilo, aby si niektoré požadované

údaje dodatočne obstarali z príslušných informačných systémov verejnej správy. Konkrétne sa jednalo možnosť získať informácie z katastra nehnuteľností, IČO žalobcu a informáciu, že žalobca je vedený v Slovenskej advokátskej komore. Táto skutočnosť a rovnako aj fakt, že správny orgán podľa názoru súdu nesprávne vytkol žalobcovi, že nedoložil čestné vyhlásenie podľa § 70 ods. 7 písm. e/ a f/ zákona č. 5/2004 Z.z. (keďže žalobca pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie neprevádzkoval alebo nevykonával samostatnú zárobkovú činnosť), však podľa názoru najvyššieho správneho súdu nemôže založiť relevantný dôvod vedúci k zrušeniu správnu žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného, nakoľko v zmysle príslušnej správy z 19. apríla 2016 sa žalobcovi vytýkali ďalšie a závažnejšie nedostatky, najmä čo sa týkalo obsahovej stránky spracovaného podnikateľského zámeru. Tiež bolo žalobcovi vytýkané, že ním spracovaná žiadosť nebola kompletne vyplnená, čo žalobca nedoplnil v priebehu celého správneho konania.

44. Žalobca ďalej namietal nepreskúmateľnosť správnu žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného pre nedostatok dôvodov. Najvyšší správny súd po preskúmaní predmetného rozhodnutia dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je pomerne stručné, avšak žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská žalobcu ako účastníka konania k prejednávanej veci, citoval ustanovenia právnych predpisov, z ktorých vychádzal, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré zároveň aj primerane (a miestami aj s odkazom na odôvodnenie prvostupňového správneho rozhodnutia) v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil. V tomto smere je ďalej potrebné zdôrazniť, že prvostupňové správne rozhodnutie z 09. júna 2020 sa riadne, presvedčivo a vyčerpávajúco vysporiadava so všetkými žalobcom uplatnenými námietkami, a pokiaľ žalovaný ako odvolací správny orgán sa s týmito závermi v plnom rozsahu stotožní a následne aj primerane na tieto závery odkáže, nemožno mu nič vyčítať. Žalobca zo strany oboch správnych orgánov dostal odpoveď na všetky relevantné námietky.

45. K nerešpektovaniu článku 27 ods. 1 písm. f/ Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím týkajúceho sa podpory príležitosti na samostatnú zárobkovú činnosť, podnikanie, rozvoj družstiev a začatie vlastného podnikania a článku 5 ods. 1 tohto Dohovoru týkajúceho sa rovnosti a nediskriminácie, najvyšší správny súd uvádza, že systém sociálneho zabezpečenia v Slovenskej republike je založený na troch pilieroch, ktorými sú poisťovací systém, systém štátnej sociálnej podpory a systém sociálnej pomoci. Poisťovací systém je príspevkovým systémom viazucim sa na výkon ekonomickej činnosti umožňujúcej fyzickej osobe byť poistencom, a teda aj plniť si povinnosti súvisiace s odvodovými povinnosťami pre prípad vzniku sociálnej udalosti, v dôsledku ktorej dochádza k strate výkonu zárobkovej činnosti. Účastník poistného vzťahu teda nárok na dávku za predpokladu, že si platí poistné (prípadne za neho platí poistné štát - napríklad poistné na starobné poistenie). V tomto systéme sa uplatňuje predovšetkým princíp zásluhovosti. Systém štátnej sociálnej podpory je systém, v rámci ktorého, ak nastane určitá a štátom uznaná sociálna situácia sa poskytnú štátne dávky. Na rozdiel od poisťovacieho systému sa nevyžaduje plnenie odvodovej povinnosti, nárok na tento typ dávky nie je podmienený účasťou na sociálno-poisťovacích právnych vzťahoch a ani príjmovými pomermi oprávnených osôb; platí zásada rovnakého zabezpečenia pre všetkých. Systém sociálnej pomoci vychádza predovšetkým z príjmových pomerov, ide o tzv. testované dávky poskytované tým osobám, ktoré to vzhľadom na svoju sociálnu a ekonomickú situáciu reálne potrebujú. Účel tohto systému spočíva v sociálnej pomoci, a to tak, aby príjemcu tejto pomoci a jeho spoločenské prostredie čo možno najviac podnecovali k aktívnemu riešeniu nepriaznivej tak sociálnej, ako aj materiálnej situácie. Zároveň dotvára systém náhradných zdrojov a je založená na preukázaní nielen jej opodstatnenosti (potrebnosti), ale zároveň aj na preukázaní chýbajúcej schopnosti zabezpečiť sa vlastným pričinením. Sociálna pomoc je financovaná zo štátneho rozpočtu pre osoby so zdravotným postihnutím a osoby v hmotnej núdzi na základe životného minima, ktoré je upravené v zákone č. 601/2003 Z.z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

46. Z hľadiska ústavného možno subsumovať danú problematiku pod kategóriu základných práv a slobôd druhej generácie, ktoré sú z hľadiska slovenského ústavného práva zaradené v Piatom oddiele, Druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky a nazvanom Hospodárske, sociálne a kultúrne práva, ktoré vyžadujú skôr intervenciu štátu než jeho zdržanie sa (oproti základným právam a slobodám generácie

prvej), a to za účelom zabezpečenia (v kontexte prejednávaneho prípadu) predovšetkým materiálnej stránky jednotlivca. V porovnaní s prvou generáciou ľudských práv konkrétna podoba a podmienky uplatnenia práv druhej generácie podliehajú podstatne širšej miere uváženia zákonodarcu v závislosti od ekonomickej situácie štátu, či aktuálnej hospodárskej, sociálnej alebo kultúrnej politiky. Uvedené sa potom zásadne prejavuje v obsahu a v rozsahu týchto práv. Z vyššie citovaného Článku 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že domáhať sa práv uvedených v článku 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Ústava Slovenskej republiky teda splnomocnila zákonodarcu, aby zákonom (zákonmi) bližšie upravil samotnú realizáciu týchto ústavných práv. Týmto zákonmi sú najmä Zákonník práce (zákon č. 311/2001 Z.z.), zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, zákon č. 43/2004 Z.z. o starobnom dôchodkovom sporení, zákon č. 650/2004 Z.z. o doplnkovom dôchodkovom sporení, zákon č. 580/2004 Z.z. o zdravotnom poistení, zákon č. 577/2004 Z.z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, zákon č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, zákon č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách, zákon č. 601/2003 Z.z. o životnom minime, zákony upravujúce príspevky (štátu) na podporu starostlivosti a výchovy dieťaťa v (náhradnej) rodine. Vzhľadom na uvedené, možno konštatovať, že esenciálny obsah sociálnych práv nie je zaručený ústavou, ale zákonom, t. j. zákonná právna úprava ustanovuje obsah a rozsah práva jednotlivca na sociálne zabezpečenie a zaručuje aj jeho uplatnenie.

47. Medzi tieto zákony je potrebné zaradiť aj tu aplikovaný zákon č. 5/2004 Z.z. upravujúci právne vzťahy pri poskytovaní služieb zamestnanosti, ktoré predstavujú systém inštitúcií a nástrojov podpory a pomoci účastníkom trhu práce pri hľadaní zamestnania, zmene zamestnania, obsadzovaní voľných pracovných miest a uplatňovaní aktívnych opatrení na trhu práce s osobitným zreteľom na pracovné uplatnenie znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie. Štát týmto preberá na seba pozitívny záväzok v rámci aktívnych opatrení na trhu práce majúci podobu opatrení a príspevkov zvyšujúcich zamestnateľnosť uchádzačov o zamestnanie, opatrení a príspevkov poskytovaných za účelom zvýšenia zamestnanosti formou podpory vytvárania nových pracovných miest a tiež opatrení a príspevkov podporujúcich udržanie existujúcich pracovných miest (bližšie pozri bod 38 tohto rozsudku), a to v rozsahu, ktorý je prijateľný z hľadiska dlhodobej udržateľnosti, keďže by bolo neúnosné poskytovať podporu a príspevky v absolútne všetkých prípadoch, t.j. bez stanovenia jasne nastavených pravidiel a podmienok získania konkrétneho príspevku, t.j. systémom „každému a vo všetkom“. S ohľadom na to, že väčšina príspevkov upravených v zákone č. 5/2004 Z.z. je hradená zo štátneho rozpočtu, je potom namieste zakotvenie podmienok, za ktorých sa príslušné príspevky priznávajú. Potom aj samotný štát reprezentovaný príslušným správnym orgánom (úrad práce / ústredie práce) má nielen právo, ale aj povinnosť skúmať splnenie podmienok u každého žiadateľa o ten ktorý príspevok zvlášť v prípade, ak ide o príspevok, na ktorý už (počnúc 01. májom 2013) nie je právny nárok (§ 70 ods. 6 zákona č. 5/2004 Z.z.). Podľa názoru súdu nedošlo zo strany správnych orgánov k porušeniu článku 27 ods. 1 písm. f/ Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím. Slovenská republika (úrad práce / ústredie práce) na základe prijatého zákona č. 5/2004 Z.z. zaručuje a podporuje uplatňovanie práva na prácu, a to aj osobám, ktoré sa stali zdravotne postihnutými v priebehu zamestnania, prijímaním primeraných opatrení a pokiaľ zákon č. 5/2004 Z.z. priznanie určitých príspevkov viaže na splnenie presne zákonom stanovených podmienok, je to plne v súlade s konceptom realizácie hospodárskych, sociálnych a kultúrnych práv. Tiež nebolo preukázané (a žalobca ani nenamietal), že by správne orgány rozhodujúce o priznaní tohto príspevku rozhodovali vo veci žalobcu vzhľadom na jeho pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie (napríklad zdravotné postihnutie) odlišne, ako rozhodovali o žiadostiach iných žiadateľoch o príspevok tohto typu, ktorí boli vzhľadom na ich ťažké zdravotné postihnutie v identickej situácii. Najvyšší správny súd z uvedených dôvodov nemohol prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že v danej veci bolo vo vzťahu k jeho osobe rozhodnuté diskriminačne a tým aj v rozpore s článkom 5 ods. 1 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím (a prípadne aj s článkom 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd).

48. Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia jasne a zrozumiteľne dal odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s prejednávanou vecou. Zároveň platí, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

49. Nakoniec najvyšší správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalobcu spočívajúcu v porušení práva na spravodlivý proces, ktorého sa mal krajský súd dopustiť tým, že žalobcovi písomne neoznámil termín verejného vyhlásenia rozsudku na ním uvedenú e-mailovú adresu i napriek jeho výslovnej žiadosti, keď z obsahu súdneho spisu vyplýva, že krajský súd dňa 29. novembra 2022 žalobcovi v súlade s jeho žiadosťou obsiahnutou v správnej žalobe písomne na ním uvedenú e-mailovú adresu oznámil termín verejného vyhlásenia rozsudku (pokyn sudcu - č.l. 37 súdneho spisu, realizácia pokynu - č.l. 39 súdneho spisu).

50. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší správny súd námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

VI.

51. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, lebo nebola splnená podmienka výnimočnosti na jeho strane (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta druhá SSP).

52. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.

